

Győri Ítéltábla

Gf.II.20.176/2021/5.

A Győri Ítéltábla a dr. Engler Szilvia kamarai jogtanácsos (Cím5) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek a dr. Papp János ügyvéd (cím10) által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2021. szeptember 20. napján kelt 22.G.40.162/2020/37. szám alatti ítélete ellen az alperes által 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

I.

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cég1 (2016. január 14-től cég1) Kft. - a továbbiakban adós - egyedüli tagja és az egyedüli ügyvezetője 2011. december 1. napjától az alperes volt. Az adós ellen 2016. június 22. napján 1649517578. számon adóvégrehajtási eljárás indult. (F/2/A.) Az adóhatóság adós számláira vezetett beszédési megbízásai (2017. február 1. és 2017. április 7.) 2017. március 13., illetve 2017. április 12. napján fedezethiány miatt visszautasításra kerültek. (F/3/A.) Az adóhatóság lekérdezései (TAKARNET, KEKKH) sem vezettek eredményre. (F/3/C-D.)

[2] Az adós 2017. január 25. napján fizetési könnyítés iránti kérelmet terjesztett elő, a felperes Megyei Adó és Vámigazgatóságánál. A kérelemnek az elsőfokú adóhatóság a 2017. február 6. napján kelt határozatával részben helyt adva 2.464.931,- Ft tartozás 9 havi részletekben történő megfizetését engedélyezte. A fizetési könnyítés feltételeként határozta meg az egyes – a fizetési könnyítésből kizárt – adónemekben fennálló tartozás 15 napon belül történő megfizetését. A határozatot az adózó február 7-én vette át, 2017. február 8-án a fellebbezési jogáról lemondott így a határozat ezen a napon jogerőre emelkedett. Az adós a határozatban foglaltaknak nem tett eleget ezért az adóhatóság 2017. február 23-án a fizetési könnyítéssel érintett adókat „visszarendezte” az adós folyószámlájára.

[3] Az adóhatóság utólagos adóellenőrzést végzett az adósnál a 2013. január 1-től 2014. december 31-ig tartó időszakra vonatkozóan. A NAV Megyei Adó és Vámigazgatósága

Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztálya határozatszám1 számú - az adós által 2016. szeptember 27-én átvett - határozatával 28.894.000,- Ft összegű megbízási díjat terhelő, 2014. október havi, 2015. február 12-én esedékes adót (magánszemélytől levont járulék) tárt fel az adós terhére. (F/10/B.) Az elsőfokú adóhatósági határozatot a másodfokú adóhatósággént eljáró NAV fellebbviteli igazgatósága a 2017. február 8. napján kelt - az adós részére 2017. február 17. napján – kézbesített határozatával helybenhagyta. (F/10/A.)

[4] A 2017. április 4. napján, az adós társaság székhelyén lefolytatott helyszíni eljárásról készült nemleges foglalási jegyzőkönyvben az alperes úgy nyilatkozott, hogy - a jegyzőkönyv szerint már 32.522.326,- Ft - adótartozásról tud, de azt az adós nem tudja megfizetni, az adós működését meg kívánja szüntetni. Az adósnak, gépjárműve, bankbetétje, értékpapírja nincs, a szervízben használt gépek már a bérbeadó tulajdonát képezik. (F/3/B.)

[5] Az adóhatóság 2016. január 1. napjától 2018. március 11-ig tartó időszak tekintetében egyéb adókötelezettségek teljesítésre irányuló jogkövetési vizsgálatot tartott az adósnál (F/9.), melynek során a 2017. évi bankkivonatok alapján megállapította, hogy az adós pénzeszközeit nem pénzforgalmi számláján tartotta, az arra átutalt összeget az alperes azonnal továbbutalta. Az ellenőrzés rámutatott, hogy a 2017. február 16. napján az adós pénztárából az alperes által felvett 10.822.000,- Ft megbízási díj adóterhe csak önellenőrzés keretében, 2018. január 12. napján került bevallásra, holott az adó bevallásának esedékessége 2017. február 12. napja volt. A 2017. szeptember 1. napján a pénztárból kivett 7.023.880,- Ft megbízási díjra eső adófizetési kötelezettség bevallására is csak 2018. január 12-én, önellenőrzéssel került sor.

[6] Az adós 2016. évi mérlege szerint 2016. december 31. napján eszközei összértéke 22.496.000,- Ft volt. Ezen belül 15.911.000,- Ft forgóeszköz állománnyal - azon belül 15.193.000,- Ft pénzeszközzel - rendelkezett. Kötelezettségei 19.057.000,- Ft-ot, ezen belül rövid lejáratú kötelezettségei 11.021.000,- Ft-ot tettek ki. Az adós 2017. évi mérlege szerint 7.985.000,- Ft forgóeszközzel - ezen belül 560.000,- Ft pénzeszközzel - rendelkezett, rövid lejáratú kötelezettségei 58.389.000,- Ft-ra emelkedtek. (1/F/2/A.) Az adósi adófolyószámla 2017. január 1-én fennállt nyitó egyenlege 3.430.753,- Ft, 2017. január 30-án fennállt egyenlege pedig 3.179.122,- Ft volt. (1/F/5.)

[7] A kereset szempontjából releváns 23.011.498,- Ft vagyon felhasználása körében az alperes az adós pénztárából különböző időpontokban 20.295.003,- Ft megbízási díjat vett fel (I.); 1.906.467,- Ft (1.181.374,- Ft + 687.405,- Ft + 37.688,-Ft) követelés szűnt meg kompenzációval (II.); illetve két tételben 810.028,- Ft (361.135,- Ft és 448.893,- Ft) engedményezésére került sor (III. és IV.) az alábbiak szerint.

[8] I. Az alperes 2017. február 16. napja és 2018. március 11. napja között összesen 20.295.003,- Ft megbízási díjat (más, nem önálló tevékenységből származó - bérjövodelemnek nem minősülő - jövedelmet) vett fel – az alábbi bontásban – az adós pénztárából:

- 2017. február 16. napján nettó 10.822.400,- (bruttó 15.200.000) Ft, 2017. január 1.-től 2017. január 31. közötti időtartamra számfejtett megbízási díjat. (1/F/9/B.) Az adós rövid

lejárati kötelezettségei ezen tétel - és annak adóvonzata - figyelembevételével meghaladták a mérleg szerinti pénzeszközei értékét;

- 2017. szeptember hó 1. napján nettó 7.023.880,- (bruttó 9.865.000,-) Ft megbízási díjat 2017. augusztus hónapra vonatkozó kifizetési jegyzék alapján (1/F/9/B.);

- 2017. szeptemberében bruttó 500.000,- Ft-ot, 2017. október-december hónapokban havi bruttó 600.000,- Ft-ot – összesen nettó 1.619.500,- (bruttó 2.300.000,-) Ft-ot - más, nem önálló tevékenységből származó jövedelem címén;

- 2018. január-február hónapokra bruttó 450.000,- 450.000,- Ft, 2018. március 1-től 2018. március 11-ig tartó időszakra bruttó 165.000,- Ft, összesen bruttó 1.065.000,- Ft került számfejtésre mely után az alperes nettó 829.223,- Ft-ot vett fel az adós pénztárából. (1/F/9. számú jegyzőkönyv 5. oldal; 1/F/9/B. kifizetési bizonylatok, adatlapok, bérnyilvántartó lap)

[9] II. Az adós és a cég2. között három alkalommal került sor kompenzációra 1.906.467,- Ft értékben (F/9. alatti adóvizsgálati jegyzőkönyv 6. oldal 7, 8, 9-es bekezdés). A 2017. július 18-án kelt „kompenzáló levél” szerint 1.181.374,- Ft összegben történt kompenzáció, akként, hogy a cég2. kompenzációba bevont számlái még nem is voltak lejártak (F/9/F.). A 2018. január 5. napján kelt kompenzáló levél szerint 2017. december 31. napjával 687.405,- Ft adósi követelés szűnt meg, 2018. január 31. napján további 37.688,- Ft kompenzálására került sor.

[10] III. Az adós üzleti tevékenységét az cég3 bérbeadótól – a továbbiakban: bérbeadó – bérelt helyiségben folytatta. A bérbeadó a bérleti szerződést 2017. január 30-án – a bérleti díjtartozás miatt – felmondta. Az adós és a bérbeadó között 2017. március 31. napján „szerződés tárgyi - és forgóeszköz értékesítéséről” elnevezésű megállapodás jött létre. (F/7.) Ebben a felek rögzítették, hogy az adósnak a bérbeadóval szemben - 2017. február 28.-i állapot szerint - 3.072.889,- Ft bérleti és közüzemi számla tartozása áll fenn, melyből 200.000,- Ft kaució levonása után a megfizetendő tartozás 2.872.889,- Ft, amit az adós az alábbiak szerint egyenlített ki. A megállapodás 3/A. pontja szerint az adós egy biztosítási jogviszonyból származó 287.850,- Ft összegű – e perrel nem érintett - követelését, míg a 3/B. pont szerint szintén biztosítási jogviszonyból eredő 361.135,- Ft összegű (e perrel érintett) követelését engedményezte a bérbeadóra. A fennmaradó 2.223.904,- Ft összegű tartozás fejében a megállapodás 1. és 2. számú mellékletében felsorolt tárgyi eszközöket illetve forgóeszközöket (alkatrészeket) átruházta a bérbeadóra bruttó 2.223.904,- Ft vételár fejében (F/9/G.).

[11] IV. Az adós 2017. április 28-án a Alapítvány1al szemben fennálló 448.893,- Ft összegű (a 2017. április 28-án kiállított 2017-04M00491. számú vállalkozói díj számla szerinti) követelését a cég2.-re engedményezte. (F/9/J.)

[12] Az eredménytelen végrehajtásra tekintettel a felperes 2017. április 28. napján 33.861.851,- Ft adótartozásra alapítottnan kezdeményezte az adós felszámolásának elrendelését, amit a Székesfehérvári Törvényszék 2017. augusztus 31. napján kelt 7.Fpk.168/2017/6. sz. - a Győri Ítéltábla 2018. január 18-án kelt Fpkf.II.26.054/2017/2. sz.

végzésével jogerőre emelkedett - végzésével rendelt el. (F/4/A.,B.,C.). A felszámolás kezdő időpontja 2018. március 12. napja volt.

[13] A közjegyző közjegyző által 42016/Ü/224/2018/2. ügyszámon kiállított, Székesfehérváron, 2018. március 12-én kelt tartozásátvállalási szerződés szerint a Alapítvány2 hitelezőnek az adóssal szemben egy 2016. február 18. napján megkötött szerződésből eredő 5.680.798,- Ft kölcsöntartozását a cég2. átvállalta. Rögzítették, hogy az eredeti kölcsönszerződés biztosítékai (készfizető kezesség, illetve egy magánszemély ingatlanán fennálló zálogjog) a tartozás átvállalását követően is fennmaradnak. (F/9/1. jegyzőkönyv melléklete)

[14] A felperes a felszámolási eljárásban hitelezői igényét (regisztrációs díjjal növelten) 47.383.368,- Ft összegben jelentette be, amit a felszámoló visszaigazolt. Ebből 47.183.368,- Ft a Cstv. 57. § (1) bekezdés e) pontja szerinti követelésként került nyilvántartásba vételre (F/12.). Az adós felszámolási eljárása – az egyszerűsített felszámolás szabályai szerint – 2020. október 20. napján befejeződött, az adós cégjegyzékből törlésre került. A felszámoló zárójelentésében (F/13.) rögzítette, hogy a kiegyenlítés nélkül maradt hitelezői igények mértéke 47.970.773,- Ft, ebből a felperes hitelezői igénye 47.383.368,- Ft.

II.

[15] A felperes pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes - mint az adós vezetője - az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a hitelezők 23.011.498,- Ft összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése – más okból – meghiúsulhat.

[16] Arra hivatkozott, hogy az alperes a fenti összegben meghiúsította a hitelezői igények kielégítését azzal, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete kezdő időpontja (2017. január 30.) után: I.: az adós pénztárából felvett 20.295.003,- Ft megbízási díjat; II.: 1.906.497,- Ft erejéig a cég2-vel szembeni adósi követelések kompenzációval kerültek megszüntetésre, oly módon, hogy a cég2. adóssal szembeni követelése a kompenzáció időpontjában még nem is voltak esedékesek. III.-IV.: 810.028,- Ft adósi követelés (448.893,-Ft; illetve 361.135,-Ft) engedményezéssel szűnt meg. Az alperes a Ptk. 3:189. § (2) bekezdésében előírt jogszabályi kötelezettségeit is megsértve, az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében szükséges intézkedések megtétele helyett az I.-IV. jelű tranzakciókról döntött. Erre figyelemmel a felszámolás során az adós már nem rendelkezett a hitelezői igények kielégítését megalapozó aktív vagyonnal, s úgy került megszüntetésre, hogy a hitelezők igénye nem nyert kielégítést (F/13.). A sérelmezett kifizetések a bírói gyakorlatnak megfelelően csak az adós további működtetése (a fizetőképesség helyreállítása) céljából és az absztrakt összhitelezői érdekekkel összhangban kerülhetett volna sor, mely követelmény jelen esetben nem teljesült. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben az alperes pénzforgalmát nem az adós pénzforgalmi számláján keresztül bonyolította (2003. évi XCII. törvény 38. § (3) bekezdés; 2017. évi CL. törvény 9. § i) pont), s ezzel nem csak a végrehajtási cselekményeket hiúsította meg, de ez tette lehetővé azt is, hogy az úgynevezett „külső hitelezők” helyett az általa megválasztott üzleti partnerek és saját hitelezői igényét fizette ki az I.-IV. jelű tranzakciókkal, melyekről tudnia kellett, hogy sértik

az összhitelezői érdekeket. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet és annak bekövetkezése időpontja bizonyítékaként arra hivatkozott, hogy 2017. április 28. napján kezdeményezte az adós felszámolását. A felszámolás elrendeléséből következően ebben az időpontban az adós már nem fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, hanem fizetéseképtelennek minősült.

[17] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2017. január 30- tól állt fenn. Ezt támasztja alá az, hogy bár már 2016. június 22. napjától végrehajtást folytatott az adóssal szemben, az nem volt eredményes, az azonnali beszedési megbízásai fedezethiány miatt rendre visszautasításra kerültek (F/3.). Az adós ugyan csak 2017. február 17. napján vette át egy korábbi (2014. évi) időszakot érintő adóvizsgálat másodfokú határozatát, mely 28.894.000,- Ft adótartozást tárt fel az adós terhére, de az ugyanilyen összegű adótartozást megállapító elsőfokú határozatot már 2016. szeptember 27. napján átvette. Ennek ellenére várható kötelezettségére nem képezett céltartalékot. Az adós 2017. január 25. napján fizetési könnyítés iránti kérelmet nyújtott be hozzá (F/6.), aminek csak részben adott helyt. A részletfizetés feltételül szabott - a részletfizetés kedvezményével nem érintett - adótartozás vonatkozásában az adós nem tett eleget fizetési kötelezettségének, így a részletfizetési kedvezményt is elveszítette. Bérleti díj tartozás miatt az adós működésének helyszínét biztosító bérleti szerződés 2017. január 30. napjával felmondásra került. Amennyiben az adós ténylegesen rendelkezett volna a mérleg szerinti pénzeszközökkel, úgy nyilván megakadályozta volna - a működése elengedhetetlen feltételül szolgáló - bérleti jogviszony felmondását a bérleti díj hátralék megfizetésével, és a fizetési könnyítés iránti kérelem feltételét képező (kisebb összegű) adótartozás kiegyenlítésére is sor került volna. A 2017. április 4. napján felvett foglalási jegyzőkönyv szerint az alperes is meg kívánta szüntetni az adós működését (F/36.), ennek megfelelően 2017. szeptemberétől az adósnak már csak egy bejelentett alkalmazottja volt.

[18] Az adóssal szemben 2017. január 30. napján (az adós adófolyószámla egyenlege szerint) 3.179.122,- Ft követelése állt fenn (F/5.), a 2016. évi mérleg szerinti rövid lejáratú kötelezettségek mértéke 11.021.000,- Ft volt (F/2/A.). Az első megbízási díjtétel bevallására ugyan csak 2018. január 12. napján a felpereshez érkezett önellenőrzés keretében került sor, de - miután 2017. januári kifizetési jegyzéket érintő pénzmozgásról volt szó - annak adóvonzata már 2012. február 12. napján esedékessé vált. A Kúria 1/2011. (VI.15.) PK véleménye 3. pontja értelmében követelése már akkor esedékessé vált (az igény állapotába került), amikor a 2003. évi XCII. törvény – a továbbiakban: Art. – 2. számú melléklete szerinti esedékesség időpontjában (2017.02.12-én) önkéntes adóbevallási és befizetési kötelezettségét az adós nem teljesítette. (Art. 35. § (1) bekezdés) Emiatt a 2017. január havi kifizetési jegyzék alapján az alperes részére kifizetendő nettó 10.822.400,- Ft összegű megbízási díj 4.377.600,- Ft összegű adó- és járulékterhével is számolnia kellett volna az alperesnek. A rövid lejáratú kötelezettségek mértéke e tétellel együtt meghaladta a mérleg szerinti készpénzállomány mértékét. A megbízási díj kifizetése egyszerre befolyásolta negatívan a forgóeszköz állományt és a rövid lejáratú kötelezettségek állományát.

[19] Az adósnál jogkövetési vizsgálat elrendelésére is sor került a 2016. január 1-jétől 2018. március 11-ig terjedő időszak vonatkozásában. Ez tárta fel az I.-IV. jelű magatartásokat, melyek az adós likvid vagyonát 23.011.498,- Ft-tal csökkentették. E kifizetésekkel összefüggésben az adós vagyona számviteli szempontból ugyan nem csökkent (az aktív vagyon tényleges csökkenésével a passzív vagyon is azonos mértékben változott), e ténynek azonban csak abban az esetben van az alperes felelősségét kizáró jelentősége, ha a

vagyonsökkenés egy privilegizált hitelező javára következik be (Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.344/2011/2.).

III.

[20] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes keresete eredetileg azt célozta, hogy az alperesi magatartásokkal okozati összefüggésben az adósnál „vagyonsökkenés” következett be (Cstv.33/A.§ (1) bekezdés szerinti törvényi tényállás első fordulata). A 2021. március 1-én módosított keresetben pedig már „a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat” fordulat (azaz a törvényi tényállás második fordulata) szerint érvényesített igényt. A felszámolási eljárás befejezésére és az adós törlésére tekintettel megállapítási kereset már nem, csak marasztalási kereset lett volna előterjeszthető vele szemben, s a 2021. március 1-jei tárgyaláson már a felperes nem módosíthatta volna megállapítási keresete tartalmát. A felperesi kereset egyébként is hiányos volt, mert nem határozta meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte konkrét időpontját, és a módosított kereset szerinti második fordulat szerinti „más okok” sem kerültek megjelölésre.

[21] A kereset érdemében arra hivatkozott, hogy sem a keresetben állított időpontban (2017. január 30. napján), sem az első megbízási díj kifizetés (2017. február 16.) időpontjában nem volt az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Ha az adós tartozásai kifizetésére képes, kötelezettségének egyéb okból nem tesz eleget, úgy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállta nem állapítható meg. Az adósnak valóban voltak likviditási nehézségei, de nem került a 28 millió Ft-ot is meghaladó adótartozás megfizetésére kötelező - 2017.02.17.-én átvett - másodfokú adóhatósági határozatot megelőzően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe. Önmagában az, hogy az inkasszó nem vezetett eredményre, nem igazolja azt, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, hiszen ezt követően még folytatta gazdasági tevékenységét. A 2016. évi mérleg szerint pedig a forgóeszköz-állománya meghaladta rövid lejáratú kötelezettségeit. Az adóhatóság másodfokú döntését megelőzően a 28.000.000,- Ft-ot meghaladó adótartozásra nem kellett még céltartalékot képezni. Ügyvezetősége alatt mindössze három esetben indult végrehajtás az adós ellen. Törekedett arra, hogy a szállítói és egyéb tartozások határidőn belül kiegyenlítést nyerjenek, ezt igazolja az is, hogy a felszámolási eljárás során már csak a felperes felé állt fenn az adósnak tartozása. A Ptk. 3:189. §-ában foglaltak a hitelezői igények megtérülése szempontjából nem vezethettek volna eredményre. Nem terhelte olyan kötelezettség, hogy felszámolási eljárást kezdeményezzen az adós maga ellen.

[22] A keresetben sérelmezett tranzakciók (I.-IV.) jogszerűsége kapcsán rámutatott, hogy a saját munkabér jellegű követelésének és a privilegizált hitelezők igényének kielégítése az összhitelezői érdekeket (s a felperes érdekét) nem sértheti. (IH 2018.37) Minden alapot nélkülöz a felperes azon elvárása, hogy ügyvezetői tevékenységét ingyenesen lássa el. A bérbeadó követelése (III.) pedig zálogjoggal volt biztosított. Az adós tevékenységét átvevő cég2. a Alapítvány2 adóssal szemben fennálló, ugyancsak zálogjoggal biztosított követelését vállalta át. A kompenzálás célja a napi működés fenntartása volt, melynek kapcsán nincs annak jelentősége, hogy a cég2. számlái még nem voltak lejártak, az adós aktív vagyona a kompenzációval nem csökkent. (II. és IV.) E követelések megelőzték volna a felperesi követelést a felszámolási eljárás során.

IV.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy alperes mint az adós társaság volt vezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a hitelezők 23.011.498,- Ft összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat. Arra hivatkozott, hogy a felperes igazolta egyrészt azt, hogy az adós felszámolási eljárásban hitelezőként nyilvántartásba vételre került, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perindításra jogosult hitelezőnek minősül, illetve azt is, hogy az alperes az adós felszámolása kezdő időpontját megelőző három évben az adós egyedüli vezető tisztségviselője volt. Igazolást nyert a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív, illetve szubjektív feltételének fennállta és annak kezdő időpontja is. Utóbbi kapcsán rámutatott, hogy elegendő olyan pontossággal meghatározni a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját, mely a kereset elbírálásához szükséges. Ez a konkrét esetben – a keresetben jogellenesként megjelölt legkorábbi alperesi magatartás figyelembevételével – 2017. február 16. napja volt, így annak volt jelentősége, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete ezt megelőzően bekövetkezett-e. Kiemelte, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte nem kizárólag a mérlegadatokat alapján ítéendő meg. Rámutatott, hogy az eljárás adatai alapjaiban megkérdőjelezzik azt is, hogy a mérlegben kimutatott pénzeszközök a valóságban ténylegesen megvoltak-e. Osztotta a felperes azon érvelését is, hogy a mérlegadatok az adós vagyoni helyzetére vonatkozóan egyéb okból sem mutattak valós képet, azokat korrigálni kell az utóbb az adós terhére megállapított (az adós jogsértő adópolitikájából származó), illetve a 2017. február 16-án kifizetett megbízási díjjal összefüggésben felmerült adóteherrel.

[24] Az első megbízási díj számfejtése időszakában az alperesnek - az adós lejárt, illetve rövidesen lejárt tartozásai alapján - érzékelnie kellett az adós működésének ellehetetlenülését, tisztában kellett lennie azzal, hogy az adós 2016. évi mérleg szerinti likvid eszközei nem nyújtanak fedezetet az adós rövid lejáratú kötelezettségeire (adóhátralékára, bérleti díj hátralékára, a megbízási díj adóvonzatára és nettó összegére). Emellett az utólagos adóellenőrzés által a 2013. év 2014. évi időszakára az adós terhére megállapított 28.894.000,- Ft adóhiányra az adósnak az adózás előtti eredmény terhére céltartalékot is kellett volna képeznie már az elsőfokú adóhatósági határozat kézhezvételét követően. A másodfokú adóhatósági határozatot ugyan csak az első sérelmezett tranzakció másnapján (2017. február 17.-én) vette át az adós, de már az elsőfokú határozat alapján is tisztában kellett, hogy legyen azzal, hogy a lejárt, illetve a rövidesen lejárt tartozások kifizetésére az adós vagyona nem nyújt fedezetet.

[25] Az alperes által 2017. február 16. napján felvett (de január hónapra számfejtett) megbízási díj 4.377.600,- Ft összegű adóvonzata már az első tranzakció előtt, 2017. február 12. napján esedékessé vált, így az adós rövid lejáratú kötelezettségei már az első jogellenesként megjelölt cselekmény időpontjában is meghaladták az adós mérleg szerinti pénzeszközeit.

[26] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet mérlegadatoktól független bizonyítéka az, hogy az adós ellen 2017. január 6. napján vezetett adóvégrehajtás eredménytelennek bizonyult. 2017. január 25. napján maga az adós is fizetési könnyítést kért, ami arra utal, hogy likvid eszközei az esedékes adótartozásra nem nyújtottak fedezetet. Az

adós működésének ellehetetlenülését igazolja a bérleti szerződés 2017. január végére történő felmondása, s az, hogy az alperes maga is az adós működésének felszámolására törekedett, a további működéshez szükséges tárgyi eszközöket a bérleti díjtartozás rendezésére használta fel.

[27] Rámutatott, hogy az alperes ugyan a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után is kielégíthet az adóssal szemben fennálló követeléseket, a felszámolás elrendeléséig jogosult volt eldönteni, hogy a fennálló esedékes és valós hitelezői igények közül melynek a kielégítése történjen meg, e döntési jogköre azonban nem korlátlan. Ebben a helyzetben az elvárás az, hogy csak az adós működésének folytatása, fizetéseképtelensége elhárítására alkalmas teljesítésekre kerüljön sor, s ha ez nem lehetséges, úgy kell eljárni, hogy az a hitelezői követelések nagyobb arányú kielégítését szolgálja. A kereset tárgyát képező kifizetésekre azonban nem ilyen célból került sor. Az alperes saját maga és tartós üzleti partnerei (a bérbeadó, illetve a családi érdekeltségi körbe tartozó cég².) érdekeit a külső (felperesi és egyéb) hitelezők érdekei elé helyezte, ami nem feleltethető meg az összhitelezői érdekeknek. Ennek eredményeként a felperes Cstv. 57. § (1) bekezdés e) pontja szerinti besorolását követelésével szemben későbbi keletkezésű, végrehajtás alatt nem álló, és a kielégítési sorrendben is hátrébb álló (Cstv. 57. § (1) bekezdés f) és h) pont szerinti) követelések kiegyenlítésére került sor.

[28] Nem fogadta el az alperes azon védekezését, hogy privilegizált hitelezői igények kiegyenlítésére került sor a keresetben sérelmezett magatartásokkal. Rámutatott, hogy az ingatlan bérbeadóját a Ptk. 6:337. § (1) bekezdése értelmében a zálogjog csak a bérlő bérlemény területén lévő ingó vagyontárgyain illeti meg. Az engedményezett biztosítási díj követelést bérbeadói zálogjog nem terhelte. Csak az adós vagyonát terhelő zálogjogra tekintettel keletkezik privilegizált hitelezői igény a felszámolási eljárásban. A Alapítvány² felé fennálló, tartozásátvállalással érintett tartozás nem volt privilegizált, mert azt nem az adós vagyonát terhelő, hanem magánszemély ingatlanán alapított zálogjog biztosította. Az alperes nem bizonyította, hogy az általa felvett összegek munkabérnek, vagy bér jellegű juttatásnak minősültek volna, így nem hivatkozhat arra, hogy az a felszámolási eljárás során a felperes hitelezői igényét megelőző besorolást nyertek volna.

V.

[29] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodsorban - az elsőfokú ítélet hatályaon kívül helyezése mellett - az eljárás megszüntetését kérte.

[30] Indítványozta, hogy az ítéltábla a döntésének meghozatala előtt keresse meg az Alkotmánybíróságot arra vonatkozóan, hogy a felszámolási eljárás befejezését követően alkalmazhatóak-e a Cstv. 33/A. § (1)-(9) bekezdései szerinti megállapítási keresetre vonatkozó jogszabályi rendelkezései. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének szövegezéséből az következik, hogy a felszámolási eljárás befejezése után a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási per nem indítható, s a már korábban megindult peres eljárás sem folytatható. A felszámolási eljárás befejeződése után a Cstv. 33/A. § (8) bekezdése szerinti kötelezettségének nem tud eleget tenni a bíróság, azon fogalmak és intézmények, melyeket a Cstv. szabályoz, csak a felszámolási eljárás jogerős befejezéséig értelmezhetőek, ekkor már

nem beszélünk felszámolóról és hitelezőkről. Emellett a Ptk. 3:159. §-a értelmében a társaság kötelezettségeiért a tag nem köteles helytállni. Ettől kizárólag abban az esetben lehet eltérni, ha a Ptk. azt lehetővé teszi. A Ptk. 3:24. §-a értelmében a vezető tisztségviselő felelőssége harmadik személyekkel szemben nem, csupán az általa képviselt jogi személlyel szemben áll fenn. Ezt az elvet a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése sem töri át. Alkotmányossági kérdésként vetette fel, hogy a Cstv. rendelkezései a Ptk-val szemben megállapíthatnak-e speciális felelősségi szabályokat akkor, ha a kodifikáció célja az volt, hogy a főszabályokat egységesen a Kódex (a Ptk.) tartalmazza. Álláspontja szerint a Cstv. 33/A. §-a a vezető tisztségviselők felelősségét - a Ptk. felelősségi szabályainak figyelmen kívül hagyásával - oly módon szélesítette ki, melyre a Ptk. rendelkezései nem adtak felhatalmazást.

[31] A másodlagos fellebbezési kérelmében kérte, hogy a Pp. 369. § (1)-(3) bekezdései alapján bírálja felül az ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét. Az elsőfokú bíróság olyan kereseti kérelemnek adott helyt, mely nem felelt meg a Pp. 170. § (2) bekezdés b), c), d) és e) pontjában foglaltaknak. A felperes módosított kereseti kérelmében meg sem jelölte azon magatartásokat, amelyek miatt - „más okból” - a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhatott. Ilyen magatartás nem lehet vagyonsökkenésre irányuló, mert akkor az a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése első fordulatába tartozna. Emiatt a Pp. 176. § (2) bekezdés e) pontja alapján a keresetlevél visszautasításának lett volna helye, illetve - ennek hiányában - az elsőfokú bíróságnak a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján az eljárást hivatalból meg kellett volna szüntetni. Ennek elmulasztása miatt az elsőfokú ítélet a Pp. 342. §-ában foglaltakat sérti, melyre tekintettel a Pp. 379. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett az eljárás megszüntetésének, illetve - ennek hiányában - az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasításának van helye.

[32] Az elsődleges fellebbezési kérelem kapcsán rámutatott, hogy a fizetéseképtelenség fenyegető helyzet bekövetkezte előtt kifejtett vezető tisztségviselői magatartások a kereset szempontjából súlytalanok. A nem vitatott 2016. évi mérleg szerint az adós nem volt fizetéseképtelen. Az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes mérlegelése okszerűtlen, az nem bizonyítékokon alapul. A fizetési könnyítés 2017. február 17. napján is hatályban volt, így az első megbízási díj kifizetését nem lehet a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben történt kifizetésként kezelni.

VI.

[33] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Másodfokú perköltségét nem számított fel. Arra hivatkozott, hogy a keresete megfelelt a Pp. előírásainak. Az alperes fellebbezése valótlanul utal arra, hogy a keresetét először a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése első, „vagyonsökkenési” fordulatára alapította. A kereset 9. oldala 4. bekezdésében csupán a teljesség kedvéért rögzítette tényként az adós likvid vagyonának csökkenését a kereset I.-IV. pontjaiban részletezett cselekményekkel összefüggésben, azt azonban nem vitatta, hogy az adóssal szemben fennálltak a keresettel érintett követelések, s azt sem, hogy a teljesítések révén a forgóeszköz-állománnyal együtt csökkent az adós követelésállománya, így összességében vagyonsökkenés nem állt elő. Az alperes hivatkozásaival szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulata szerinti „más ok” megjelölése a kereset 6-9. oldalain azonosíthatóan, külön pontokba szedve (I.-IV.) szerepelt. Egyebekben az elsőfokú ítélet indokolásával egyetértett.

VII.

[34] Az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el és azt az alábbiak szerint nem találta alaposnak.

[35] Mindenekelőtt arra mutat rá az ítéltábla, hogy nem látott lehetőséget a Pp. 131. §-a alapján az Alkotmánybíróság eljárásnak kezdeményezésére, ezért az alperes erre irányuló kérelmét elutasította. Az alperes részben azonos tárgyú kérelmét az elsőfokú bíróság 22.G.40.162/2020/29. sorszám alatti végzésével már elutasította. Az elsőfokú bíróság e végzése indokolásában helyesen állapította meg, hogy az Alkotmánybíróság eljárása kezdeményezésének törvényi feltételei nem állnak fenn, mert az alkalmazandó jogszabályok nem ütköznek az Alaptörvénybe, s a Cstv. 33/A. § (1) és (11) bekezdésében foglaltak összhangban állnak a Pp. 172. § (1) és (3) bekezdése megállapítási és marasztalási keresetekre vonatkozó rendelkezéseivel is. A felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási keresetét az ott szabályozott törvényi határidőn belül (a felszámolási eljárás alatt) terjesztette elő. A Cstv. rendelkezései alapján – a megállapítási és marasztalási per egymásra épülése miatt – marasztalás iránti kereset a felszámolási eljárás alatt nem, csak a felelősséget megállapító jogerős határozat meghozatalát követően és a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról szóló határozat Céglőnyben való közzététele után terjeszthető elő. Korábban nincs az alperessel szemben lejártnak minősíthető követelés.

[36] A felszámolási eljárás jogerős befejezése - a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében - a megállapítási kereset ezt követő előterjesztését valóban kizárja, azonban a felszámolási eljárás alatt előterjesztett megállapítási keresetek alapján folyamatban lévő pereket nem érinti. A megállapítási perben hozott döntés a marasztalásra irányuló kereset előterjesztésének feltétele, így a felperes fellebbezési érvelésével szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási per túlnyúlhat a felszámolási eljáráson. A Cstv. - 2020. évi LXXIII. törvény 9. § 12. pontjával - módosított 33/A. § (11) bekezdése az elévülési határidőn belül teszi lehetővé a jogerősen megállapított felelősség alapján, a volt vezetővel szemben a felszámolási eljárás jogerős befejezését követően a marasztalási kereset előterjesztését.

[37] Az ítéltábla a fellebbezésben megjelölt másik ok alapján sem látott lehetőséget a Pp. 131. §-ában foglaltak alkalmazására. A vezető tisztségviselő felelősségét a Ptk. nem teljeskörűen szabályozza, azokat részben más jogszabályok (Cstv. és a Ctv.) rendelkezései ölelik fel. A külön jogszabályokban szabályozott felelősségi alakzatok a Ptk. vezető tisztségviselőre vonatkozó általános felelősségi rendelkezéseivel nem ellentétesek, csupán – a külön jogszabályban meghatározott speciális tényállás megvalósulása esetére – a felszámolással megszűnt adós vezető tisztségviselőjére vonatkozó rendelkezésekkel egészítik ki azokat.

[38] A fenti értelmezést támasztja alá a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-Elemző Csoport „a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni felelőssége” tárgykörben készített véleménye – a továbbiakban: összefoglaló vélemény- A/V. része a) pontja is, melynek értelmében az adós felszámolása nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a felszámoló által képviselt adós a vezető tisztségviselő kártérítési marasztalását kérje az adós terhére szerződésszegéssel elkövetett károkozó magatartás miatt. Ez a per folyhat a Cstv. 33/A. §-a

alapján folyó perrel egyidőben, ha a perjogi feltételek fennállnak, akár ugyanabban a perben is, de eltérő kereseti kérelmek alapján. Az összefoglaló vélemény 11. számú tanulmánymelléklete 3. pontjában dr. Török Tamás a 2006. évi IV. törvény (Gt.), a Ptk., valamint a Cstv. és a Ctv. vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni felelősségére vonatkozó szabályainak kapcsolata vonatkozásában rámutatott arra, hogy a Ptk. hatályba lépésével csak látszólag változott meg a korábbi szabályozás. A Ptk. önmagába záródó – utaló szabályt nem tartalmazó – szabályozási modellje ellenére a Ptk-n kívüli más jogforrások a Ptk-val együtt rendezik a polgári jogi jogviszonyokat. A Ptk-ban található felelősség-átviteli szabályok csupán olyan általános (közös) szabályok, amelyekkel együtt kell alkalmazni a Cstv-ben, vagy Ctv-ben található további speciális szabályokat a „lex specialis derogat legi generali” jogértelmezési elv alapján. Ennek megfelelően a Cstv. 33/A. §-ában írt szabályok a felszámolás útján megszűnt jogi személy vezető tisztségviselőjének hitelezőkkel szembeni felelősségével összefüggésben alkalmazhatóak.

VIII.

[39] Előrebocsátja az ítéltábla, hogy a fellebbezésben másodlagosan kért hatályon kívül helyezés és eljárás megszüntetése iránti kérelem volt az elsődlegesen elbírálandó. Az elsőfokú bíróság a per megszüntetésére alapot adó ok hiányában az ügy érdemére is kiható eljárási szabálysértés nélkül bírálta el a felperes keresetét. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, s a kereset érdemében – indokaira is kiterjedően – helytállóan következtetett az alperes Cstv. 33/A. §-a szerinti felelőssége törvényi feltételei fennálltára. Erre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére, illetve – ennek hiányában - a kereset elutasítására nem látott lehetőséget.

[40] A fellebbezésen foglaltakkal szemben a felperes keresete teljeskörűen tartalmazta a Pp. 170. § (2) bekezdés b), c), d) és e) pontjában foglaltakat. A felperes a keresetlevél I.-IV. pontjai alatt (keresetlevél 7-9. oldal) teljeskörűen előadta azon tényeket, melyekre a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti alperesi felelősség fennálltát alapította (I.: az alperes több ízben megbízási díjat vett fel; II.: a cég2-vel szembeni adósi követelések kompenzálassal történő rendezése; III. : az adós Biztosító1-vel szemben fennálló 361.135,- Ft összegű biztosítási díjkövetelése bérbeadóra történő engedményezése; IV. : a Alapítvány1al szemben fennálló 448.893,- Ft összegű követelés cég2-re történő engedményezése).

[41] A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a Pp. 170. § (2) bekezdésében foglaltaknak mindenben megfelelő kereset alapján állapította meg az alperes helytállási kötelezettségét. Megjegyzi az ítéltábla, hogy amennyiben a felperes keresetlevele a fellebbezésben állított hiányosságokban szenvedett volna, az sem ad alapot az eljárás megszüntetése mellett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. A Pp. 379. §-a alkalmazására ugyanis nincs lehetőség a keresetlevél kötelező tartalmi elemeinek hiánya, a keresetlevéllel kapcsolatos hiánypótlás elmulasztása miatt. A kereset hiányosságait a bíróság az anyagi pervezetés keretein belül kísérelheti meg pótoltatni. Ha a keresetlevelet a Pp. 176. § (1) bekezdés j) pontja alapján – hiánypótlás mellőzésével – vissza kellett volna utasítani, emiatt utóbb már nem lehet az eljárást megszüntetni, ugyanis erre a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja csak a Pp. 176. § (1) bekezdés a)-i) pontjai esetén ad lehetőséget, így erre alapítottna a másodfokú eljárásban sem kérhető az eljárás megszüntetése.

[42] Felperes keresetét az alperesi felelősséget megalapozó törvényi tényállást kimerítő magatartások vonatkozásában nem módosította. A 2021. március 1. napján megtartott perfelvételi tárgyaláson csupán annyiban változtatta meg azt, hogy immár nem annak megállapítását kérte, hogy az alperes a I.-IV. pontban foglaltak szerinti magatartással a felperesi követelés, hanem valamennyi hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítése más okból történő meghíúsulását okozta. A felperes keresetét tehát – az alperes elsőfokú eljárásban kifejtett érvelésével és a fellebbezésben foglaltakkal szemben -végig a Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdés első mondata második (a vezető tisztségviselő magatartásával okozati összefüggésben a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése más okból meghíúsulhat) fordulatra alapította és nem a gazdálkodó szervezet vagyonának csökkenésére. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete nem terjedt túl a felperes keresetén.

IX.

[43] Azt fellebbezésében már az alperes sem vitatta, hogy az első megbízási díj kifizetését követő cselekményekre az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben került sor. Azt pedig alap nélkül állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította volna meg, hogy már az első megbízási díj kifizetésekor (2017. február 16. napján) is fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt az adós (objektív feltétel). Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte mindazon körülményeket (a jóval korábban indult adóvégrehajtási eljárást, a nemleges végrehajtási cselekményeket, a fizetés könnyítés iránti kérelem előterjesztését, a bérleti szerződés bérleti díj tartozás miatt történő felmondását, a céltartalék képzésének elmaradását, illetve a mérlegadatokat) melyek megalapozták annak megállapítását, hogy már kereset szerinti legkorábbi tranzakció (az első megbízási díj 2017. február 16. napján történő felvétele) időpontjában is fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt az adós. Az elsőfokú bíróság e következtetése nem volt okszerűtlen, az nem kizárólag a mérleg adatain, hanem az eljárás – felek által sem vitatott – mérlegen kívüli számos egyéb adatán alapult. Emiatt önmagában a mérleg adatai sem lennének alkalmasak annak cáfolatára, hogy az alperes 2017. február 16. napján nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben.

[44] Ugyanakkor a teljesség kedvéért rámutat az ítéltábla arra, hogy a fizetés könnyítési kérelméhez (1/F/6.) maga az adós csatolt olyan mérleg és eredménykimutatást, mely szerint 2017. január 25. napján rövid lejáratú kötelezettségei már magasabb összegben (12.953.000,- Ft) álltak fenn, mint a 2016-os mérlegben. Az adós az Art. 35. § (1) bekezdésében és 2. számú mellékletében foglaltaknak megfelelően az elszámolással érintett 2017. január hónapot követő hó 12. napjáig (2017. február 12. napjáig) volt köteles a megbízási díj első tételére eső adó megfizetésére, így a rövid lejáratú kötelezettségek fenti összegét tovább növelte a 2017. február 16. napján felvett megbízási díj 2017. február 12. napján esedékessé váló adóvonzataként 4.377.600,- Ft.

[45] Emellett tévesen hivatkozott az alperes arra is, hogy csak a jogerős adóhatósági határozat alapján állt be az adós céltartalék képzési kötelezettsége. A függő kötelezettséghez kapcsolódó céltartalék képzési kötelezettséggel összefüggésben a bírói gyakorlat a Cstv.33/A.§-a szerinti jogellenes magatartásként (mulasztásként) értékeli azt is, ha az elsőfokú (nem jogerős) adótartozást megállapító adóhatósági határozat kézhezvételét követően a vezető tisztségviselő – a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 41.§ (1) bekezdése alapján - nem képez céltartalékot és a függő kötelezettséget teljes mértékben

figyelman kívül hagyja az adós vagyonával történő gazdálkodás során. (összefoglaló vélemény A/II.2.3.)

[46] A 28.894.000,- Ft összegű függő kötelezettséghez kapcsolódó céltartalék képzési kötelezettséget, a rövid lejáratú kötelezettségek fizetés könnyítés iránti kérelemben megjelölt mértékét (12.953.000,-Ft), illetve a megbízási díj 2017. február 12. napján esedékessé váló adóvonzatát (4.377.600,- Ft) is értékelve, a fizetési könnyítés ténye mellett is az állapítható meg, hogy a mérlegadatokat szerinti – de a céltartalékkal csökkentett - likvid vagyon (a pénzeszközök) mértékét meghaladták az adós esedékessé vált tartozásai.

[47] Az alperesnek szükségképpen tisztában kellett azzal lennie, hogy az első megbízási díj felvételével (majd a keresetben I.-IV. pontok alatt, a per tárgyává tett további tranzakciókkal) olyan magatartást tanúsít, mely nem feleltethető meg a „hitelezői érdekeket figyelembe vevő” vezetői magatartás zsinórmértékének (szubjektív feltétel).

[48] Ezzel összefüggésben az ítéltábla – az elsőfokú ítélet indokolásának megismétlése nélkül – csak az emeli ki, hogy a kereset tárgyát képező kifizetések kivétel nélkül alperes saját, a családja érdekeltiségi körébe tartozó cég2., illetve tartós üzleti partnere (a bérbeadó) érdekét helyezték előtérbe az úgynevezett „külsős” hitelezők érdekeivel szemben, anélkül, hogy a sérelmezett kifizetésekre az azzal kielégített igény privilegizált jellege (vagy besorolása) lehetőséget adott volna. Ez vezetett ahhoz, hogy a felperes korábbi keletkezésű és esedékességű, végrehajtás alatt álló - és a Cstv. 49/D. § (3) bekezdése értelmében csak a sikertelen végrehajtási cselekmények miatt nem privilegizált - kedvezőbb besorolású (Cstv. 57. § (1) bekezdés e) pont) követelésével szemben az I.-IV. jelű tranzakciókkal érintett hitelezők későbbi esedékességű, végrehajtás alatt nem álló és a kielégítési sorrendben is hátrébb álló – a Cstv. 57. § (1) bekezdése (f) és h) pontjainak megfelelő besorolású - követeléseinek kiegyenlítése történt meg, ami nem felel meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti elvárásnak.

[49] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő adós vezető tisztségviselőjének kellő gondosság mellett előre kell látnia azt, hogy az általa vezetett társaság valamennyi esedékessé váló tartozását nem lesz képes kiegyenlíteni, így mérlegelnie kell, mely követelések kiegyenlítése nem ellentétes a hitelezők érdekeivel. A meglévő vagyon saját követelés kielégítésére fordítása mindenképp ellentétes a hitelezők érdekeivel. (BH2016.179.; BDT2014.3241.; Kúria Gfv.VII.30.013/2019/8.) A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztével az adós vagyona úgynevezett „csődvagyonná” válik, mellyel a vezető tisztségviselőnek a fizetőképesség helyreállítása érdekében, illetve ennek hiányában a hitelezői érdekek figyelembevétele, mint vezérlőelv szerint kell gazdálkodnia. A Cstv. 57. §-a szerinti kielégítési sorrend ugyan csak a felszámolás elrendelését követően irányadó, de a vezető tisztségviselő már a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben is csak a fizetőképesség helyreállítása érdekében, illetve ennek hiányában a hitelezők előnyére szolgáló (azaz hasznot eredményező, illetve az adósi vagyon magasabb áron történő értékesítését biztosító) továbbműködés finanszírozása érdekében tekinthet el annak elemzésétől, hogy az adott követelés kiegyenlítése – a várható felszámolás elrendelésére figyelemmel – nem ellentétes-e a hitelezők érdekeivel (BDT2014. 3241). Ha a fenti feltételek nem állnak fenn, az összhitelezői érdekeknek az a kifizetés feleltethető meg a vezető tisztségviselőre irányadó zsinórmérték szerint, mely már tekintettel van a felszámolás elrendelése esetére irányadó kielégítési sorrendre is. A bérleti szerződés felmondására és a

tartozások mértékére figyelemmel a perbeli esetben az adós továbbműködésére nem volt mód. Emiatt az alperes - észlelve a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet – akkor járt volna el helyesen, ha a sérelmezett kifizetések helyett az adós gazdaságból történő kivezetése iránt intézkedik.

[50] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[51] Az eredménytelenül fellebbező alperes a másodfokú eljárással kapcsolatos költségeit a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján maga viseli. A felperes a másodfokú eljárással összefüggésben perköltséget nem számított fel, így arról a Pp. 81. § (1) bekezdése és 82. § (3) bekezdés második mondata értelmében az ítéltáblának határoznia nem kellett

Győr, 2022. január 6.

Dr.Ferenczy Tamás s.k.

Dr.Mészáros Zsolt s.k.

Dr.Bajnok István s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró